

У передостанній день перед закінченням навчального року Дмитро Прокопчук зірвався з ліжка набагато раніше, ніж зазвичай. Навіть будильник на мобільному ще не встиг потурбувати його! Підхопився і, бадьоро наспівуючи, майже влетів на кухню, здивувавши маму, яка не звикла до того, що «дитинка» приходить до столу сама і їй не треба довго будити.

Останнім часом Дмитро, заходячи в будь-які двері, про всяк випадок нагинав голову. Йому здавалося, що в іншому разі він ризикував розжитися на гулю від удару об одвірок. Довгий на зріст, худий, з тонкими руками і ногами, він був подібний на незграбного молодого жирафа. Хтось з учителів, одного разу розсердившись, коли він вертівся на уроці, назвав Прокопчука «Олівцем». Прізвисько прижилося. Усі з часом і забули, звідки отой «Олівець» узявся.

Того дня до школи Дмитро прийшов раніше. Народу ще було мало. Дехто, викинувши з голови навчання, як страшний сон, завдяки турботливим батькам уже «грів кості» на теплих пляжах. Інші просто «забу-

(5)

ли», що до кінця навчального року ще залишався час. Оцінки в табелях уже виставлені, екзаменів у цьому році не було, тож повальна «розслабуха» косила школярів. Учителі теж уже жили канікулами, тому навіть класний журнал на уроки не брали і «енок» за пропуски не ставили.

— О, Дімон, привіт! — радісно просалютував Прокочуку його друг Олексій Касташ. — Ти чого так рано? З дому вигнали!? — вітаючись, потиснув руку.

— Не розумієш ти, Лесику, тонкої душі поета, — кивнув Дмитро. — Сьогодні! Майже! Канікули!!! — видав, акцентуючи кожне слово.

(6) — Ги-ги! — відреагував Олексій. — Це ти поет чи що? Ти ж прозою бавишся!

— Село ти без газу — це я образно. «Поет» якось гарніше звучить, — ляснув товариша по плечу Прокочук.

Він справді «бавився» писанням. А почав несподівано навіть для себе. Перед Новим роком в інтернеті натрапив на оголошення про конкурс, переможцеві якого обіцяли крутий планшет-трансформер. Потрібно було лише написати оповідання про роль нових інформаційних технологій.

Потайки від чужих очей накатав кілька сторінок тексту, надіслав і з нетерпінням став чекати результатів. Головного призу він не отримав, але роботу його

помітили, і за кілька тижнів листоноша вручив Олівцю невеличку коробку з бездротовою мишкою. Після цього довелося «зливати» інформацію батькам про участь у конкурсі. Ну й похвалитися, хоч і невеликою, але перемогою, дуже хотілося.

Ніби випадково Дмитро приніс приз до школи. «Скромно» опустивши очі, повідав, звідки той узявся. І після того став гордістю однокласників, а хлопці почали його вважати експертом з літератури. Ще через якийсь час він настрочив кілька оповідань зі шкільного життя, але показувати їх не поспішав, побоюючись кпинів. Хоча одне виставив у соціальних мережах під іншим ніком. На свій подив, отримав позитивні відгуки, після чого закупив кілька пачок паперу і вже друкував написане на принтері (подарунок батьків на день народження) та складав у таємну течку, яку надійно ховав у своїй шафі.

(7)

— Ей! — відірвав Дмитра від думок Олексій. — Я тебе питаю, що будеш на канікулах робити? — поклав пучками пальців перед обличчям друга, як гіпнотизер після завершення сеансу.

— Точно не знаю. Батьки хочуть до бабусі відправити. Свіже повітря, молоко. Думають, що на тих харчах трохи вагу наберу, — провів рукою по своєму пласкому животу Дмитро. — Та я і вдома нівроку топчу. Куди воно все дівається?

— Обмін речовин гарний, — заспокоїв товариш. — Аби кості були, а м'ясо наросте!

— Що-що, а кості в мене — будь здоров! — тикнув пальцем під власні ребра Дмитро.

— А може, тут залишишся? Поганяємо у футбол, погуляємо разом! Що в тому селі робити? Корів пасти?

— Жартуєш! Мені не довіряють. Після того як бабусина Туська під моїм наглядом знищила половину сусідського городу, мене до корови ближче ніж на три метри не підпускають, — усміхнувся.

— Спеціально так зробив?

(8) — А то! — підтвердив Дмитро. — Не на одній ми з нею хвилі, з твариною рогатою, — підморгнув. — Але про це я бабусі навіть під загрозою голодної смерті не розповім. Та й корову продали.

За розмовою час збіг непомітно. Шкільні коридори наповнили школярі, їх гомін був сповнений передчуття свободи і незалежності. Дзвінок покликав усіх до класів.

Уроки, якщо їх так можна назвати, промайнули «наче короткий сон у літню ніч». Це Дмитро так висловився, вже прощаючись із друзями на шкільному подвір'ї.

Завтра останній дзвоник, потім практика (кілька днів парти мити та двір замітати), а потім — безмежна СВОБОДА!!!